

Súd: Okresný súd Žilina
Spisová značka: 8C/214/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115212504
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 02. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mgr. Michaela Priesolová
ECLI: ECLI:SK:OSZA:2019:5115212504.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina, v konaní pred sudkyňou JUDr. Mgr. Michaelou Priesolovou, v právnej veci žalobcu: D. Ď., U.. X.X.XXXX, F. R. D. XXXX/X, Ž., Š. O. E., právne zastúpený: JUDr. Václavom Jaroščiakom, advokátom so sídlom advokátskej kancelárie M. Rázusa 14, Žilina, proti žalovanému: Slovenská republika - Generálna prokuratúra SR, so sídlom so sídlom Štúrova 2, 821 85 Bratislava, o zaplatenie 1.483,- Eur s príslušenstvom titulom náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu 1.164,41 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 1.164,41 Eur od 7.12.2014 do zaplatenia, a to do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II. Vo zvyšnej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalobca m á voči žalovanému právo na náhradu trov konania v rozsahu 57,04 % trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 22.4.2015 sa žalobca domáhal zaviazať žalovaného - Slovenskú republiku zastúpenú Ministerstvom spravodlivosti SR na zaplatenie sumy 1.483,- Eur spolu s 9,15 % ročným úrokom z omeškania z tejto sumy od 5.6.2014 do zaplatenia a nahradiť mu trovy konania.

2. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že podaním zo dňa 6.6.2014 žalobca v súlade s § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. požiadal Ministerstvo spravodlivosti ako zástupcu Slovenskej republiky o predbežné prerokovania nároku na náhrady škody, ktorá mu vznikla v trestnom konaní a bola spôsobená trestným stíhaním jeho osoby vo veci prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2 Tr. Zákona, začatej na Obvodnom oddelení PZ Žilina okolie pod ČVS: ORP_2663/ZA-ZA-2010, postúpenej Okresnej prokuratúre v Žiline, vedenej pod sp.zn. 1Pv/1107/10-40 a vedenej pred Okresným súdom Žilina pod sp.zn. 3T/153/2011. Škoda bola žalobcovi spôsobená trovy konania za poskytnutú právnu pomoc advokát JUDr. Václavom Jaroščiakom v celkovej výške 1.483,- Eur. Po podaní žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, oznámilo Ministerstvo spravodlivosti SR žalobcovi, že na prerokovanie tejto žiadosti je príslušná Generálna prokuratúra, avšak tá o žiadosti žalovaného nerozhodla.

3. Žalobca v žalobe uviedol, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ Žilina - okolie, č.j. ČVS: ORP-2663/ZO-ZA-2010 zo dňa 24.11.2010 bolo žalobcovi podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku v spojení s opravným uznesením zo dňa 15.1.2011 podľa § 174 ods. 1 Tr. poriadku vznesené obvinenie pre prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2 Trestného zákona. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia žalobca dňa 6.4.2011 pri svojej výpovedi podal ústne do zápisnice o výsluchu obvineného sťažnosť. Po skončení vyšetrovania podal prokurátor

Okresnej prokuratúry v Žiline voči žalobcovi obžaloby pod sp.zn. 1Pv 1107/10-40. Okresný súd pod sp.zn. 3T/153/2011 zo dňa 5.6.2012 voči žalobcovi vydal trestný rozkaz, proti ktorému podal odpor jeho obhajca. Následne bolo vo veci nariadené hlavné pojednávanie, na ktorom súd rozhodol rozsudkom zo dňa 1.10.2013, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby. V dôsledku nesprávneho úradného postupu a nesprávne vydaných nezákonných rozhodnutí vyšetrovateľa policajného zboru a prokurátora Okresnej prokuratúry v Žiline bola žalobcovi spôsobená škoda na trovách konania titulom poskytnutej právnej pomoci obhajcom vo výške 1.483,- eur. Napriek žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 6.6.2014 v zákonnej 6-mesačnej lehote príslušný orgán nerozhodol a ani žalobcu nijakým spôsobom nevyrozumel, a tak si žalobca uplatnil svoje právo v zmysle § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. Žalobca bol podľa § 285 a nasledovne Tr. poriadku rozsudkom Okresného súdu Žilina sp.zn. 3T/153/2011 zo dňa 1.10.2013, právoplatným dňa 1.10.2013 oslobodený spod obžaloby, čím sú splnené všetky zákonné predpoklady na to, aby bol žalobca žalovaný riadne odškodnený. Zároveň si uplatnil úrok z omeškania vo výške 9,15 % ročne od 7.6.2014, t.j. odo dňa nasledujúceho po podaní žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody.

4. Dňa 6.7.2015 doručilo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej iba MS SR) vyjadrenie k žalobe, v ktorom konštatovalo, že v zmysle novely zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci, a to zákonom č. 412/2012 Z.z. bolo kompetencia konať za štát v obdobných veciach určená Generálnej prokuratúre SR, čo potvrdzuje aj judikatúra Najvyššieho súdu SR (sp.zn. 3 Cdo 194/2010) ako aj rozhodnutia krajských súdov v obdobných veciach. Na základe uvedeného zotrval na tom, že orgánom konajúcim za štát s účinnosťou od 1.1.2013 je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky (ďalej iba „GP SR“). K samotnému žalobnému návrhu sa MS SR nevyjadriilo.

5. Po zmene zákonného sudcu súd vyzval žalobcu, či trvá na podanej žalobe. Dňa 28.3.2018 žalobca súdu oznámil, že na podanej žalobe trvá a vo vyjadrení poukázal na to, že je nesporné, že pasívne legitimovaná je Slovenská republika (č.l. 41). Na základe vyjadrenia MS SR žalobca dospel k záveru, že orgánom oprávneným konať za štát je podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. Generálna prokuratúra SR. Ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp.zn. 9Co/235/2016, v zmysle ktorého: „V prípade, ak v konaní o náhradu škody žaloba smeruje proti pasívne legitimovanému subjektu, teda štátu, ak poškodený nesprávne označí orgán oprávnený konať za štát, je tento nedostatok povinný odstrániť sám súd a konať s oprávneným subjektom.“ Na základe uvedeného žalobca navrhol, aby súd v ďalšom konal na strane žalovaného so SR - zastúpenou GP SR.

6. Súd sa prednostne zaoberal vecnou legitímáciou. Vecnou legitímáciou strán sporu, ktorou sa rozumie hmotnoprávny vzťah strany sporu k prejednávanej veci. Aktívnu legitímáciu má žalobca a pasívnu má žalovaný. Vecnou legitímáciou sa rozumie stav podľa hmotného práva, podľa ktorého strana sporu je subjektom práv alebo povinností, ktoré sú predmetom sporu. Nedostatok pasívnej legitímácie znamená, že niekto, o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, nositeľom hmotnoprávnej povinnosti nie je. Určenie právneho subjektu, ktorý v danom prípade je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti má zásadný význam z hľadiska určenia vecnej pasívnej legitímácie na strane žalovaného. Pasívna legitímácia účastníka konania - Slovenskej republiky je nespochybniteľná. Posúdenie, ktorý orgán je príslušný konať v mene štátu, má však len procesný význam z hľadiska predmetu sporu. Otázka, ktorý orgán štátu vzhľadom na obsah a povahu daného sporu má v mene žalovaného konať, nie je otázkou pasívnej legitímácie odporcu, zistené nedostatky v zastúpení odporcu majú povahu nedostatku procesných podmienok konania (R 48/1967). V prípade, ak súd je toho názoru, že za štát má konať iný orgán, ako bol označený žalobcom v žalobe, je povinný sa postarať o odstránenie procesnej vady žaloby. Pri odstraňovaní tejto procesnej vady žaloby je súd povinný žalobcu poučiť o tom, ktorého štátneho orgánu sa prejednávajúca vec týka. Dokonca aj v prípade, ak žalobca neoznačí správne štátne orgán, ktorý konal v mene štátu, je súd povinný v záujme rýchlo vedeného konania konať s orgánom, ktorý je oprávnený v týchto vzťahoch menom štátu vystupovať.

7. Podľa § 73 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP) na konanie štátu pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za štát.

8. Podľa § 1 písm. a) zák.č. 514/2003 Z.z. tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci.

9. Podľa § 3 ods.1 zák.č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

10. Podľa § 3 ods. 2 citovaného zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

11. Je nepochybné, že pasívne legitimovaným je Slovenská republika a bolo vecou žalobcu označiť aj zastupujúci orgán, keďže predmetom konania bola náhrada škody, ktorá mala byť žalobcovi spôsobená nezákonným rozhodnutím vo výške 1.483,- Eur.

12. Ustanovenie § 4 zák.č. 514/2003 Z.z. upravuje, ktorý orgán koná v mene štátu, čo vyplýva aj z nadpisu tohto ustanovenia „Orgán konajúci v mene štátu.“

13. Podľa § 4 ods.1 písm. a), b) a f) zák.č. 514/2003 Z.z. vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu

a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,

2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,

3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu,

b) Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a

1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo

2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora.

f) Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní,

14. Zo znenia § 4 ods. 1 písm. f) citovaného zákona je zrejmé, že orgánom oprávneným konať za štát je Generálna prokuratúra SR, tak ako vo vyjadrení k žalobe uvádza Ministerstvo spravodlivosti SR a následne ju označil žalobca vo vyjadrení na výzvu súdu doručenom dňa 28.3.2018. K rovnakému záveru došiel aj Najvyšší súd SR v rozsudku zo 14. októbra 2015 sp.zn. 8Cdo/289/2014 v ktorom konštatoval, že ak v trestnom konaní, ktoré sa neskončilo právoplatným odsúdením obžalovaného, prokurátor zamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a podal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu, orgánom konajúcim v mene štátu vo veci náhrady škody podľa § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, je od 1. januára 2013 Generálna prokuratúra Slovenskej republiky. Na prípadnú zmenu orgánu konajúceho v mene štátu prihliadne v takomto konaní súd z úradnej povinnosti.

15. Po ustálení vecnej legitímácie strán sporu v konaní, súd vyzval Slovenskú republiku zastúpenú Generálnou prokuratúrou SR, aby sa vyjadrila k žalobe.

16. Dňa 28.8.2018 doručil vyjadrenie k žalobe žalovaný, t.j. Slovenská republika zastúpená Generálnou prokuratúrou SR (č.l. 69). Vo vyjadrení uviedol, že nárok žalobcu v celom rozsahu neuznáva a žiada žalobu zamietnuť, pretože žalobca nepreukázal svoje tvrdenia o existencii nezákonného rozhodnutia. Žalovaný uviedol, že má za to, že neskoršie rozhodnutie o oslobodení obžalovaného spod obžaloby v žiadnom prípade nezakladá záver o tom, že uznesenie o vznesení obvinenia, resp. rozhodnutie, ktorým bola zamietnutá sťažnosť voči uzneseniu o vznesení obvinenia voči jeho osobe, bolo nezákonné. Taktiež má za to, že obžaloba nemá povahu rozhodnutia, a teda je vylúčené, aby jej podanie zakladalo nárok z titulu náhrady škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Poukázal na znenie § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z., o tom, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť

iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Nezákonným rozhodnutím je iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. V právnom poriadku Slovenskej republiky neexistuje zákon, ktorý by za orgán príslušný na zmenu resp. zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia orgánu činného v trestnom konaní určoval súd. Súd teda v tomto prípade v žiadnom prípade nemôže byť orgánom príslušným na zrušenie rozhodnutia o vznesení obvinenia v zmysle § 6 ods. 1 citovaného zákona, a už vôbec nie extenzívnym výkladom tohto zákona, ktorý je vzhľadom na znenie citovaného zákonného ustanovenia vylúčený (je to iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zmenené alebo zrušené príslušným orgánom). Prípadné rozhodnutie civilného súdu, ktoré by legitimizovalo takúto konštrukciu nezákonného rozhodnutia, by bolo v rozpore so všetkými zásadami trestného práva platného a účinného na území Slovenskej republiky, pretože uznesenie o vznesení obvinenia nepredpokladá istotu, že skutok sa stal a že ho skutočne spáchal obvinený, ale vyjadruje istú mieru pravdepodobnosti o jeho spáchaní touto osobou. Uznesenie o vznesení obvinenia tak nie je nezákonným z dôvodu, že v čase jeho vydania existujúca pravdepodobnosť o spáchaní trestného činu sa v neskorších štádiách trestného konania z rôznych dôvodov nepotvrdí (porovnaj II. ÚS 163/2013). Iný záver by nepochybne viedol k popretiu základnej ústavnej zásady o prezumpcii neviny, k popretiu účelu samotného trestného konania resp. jeho časti, t. j. prípravného konania, ktoré by de facto stratilo svoj význam a viedlo by k záveru o tom, že stíhať možno len osoby, ktorých vina je v čase vznesenia obvinenia bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Žalovaný zároveň argumentoval, že na každé z rozhodnutí, či už ide o uznesenie o vznesení obvinenia, resp. uznesenie prokuratúra, ktorým zamietol sťažnosť proti uzneseniu o vznesení obvinenia alebo samotný rozsudok o vine či nevine, kladie zákon iné nároky. Kým pri vznesení obvinenia postačuje dôvodné podozrenie o spáchaní trestného činu určitou osobou, pri rozhodnutí o vine musí byť vina obžalovaného preukázaná bez akýchkoľvek pochybností. Žalovaný zdôraznil, že sankcionovanie orgánov činných v trestnom konaní civilnými súdmi za ich činnosť uskutočňovanú na základe a v medziach zákona je preto neprípustným zásahom do ich právomoci. Zároveň dodal, že pre vznik nároku na náhradu škody je potrebné kumulatívne splnenie troch podmienok, a to existencia nezákonného rozhodnutia, vznik škody a príčinná súvislosť medzi rozhodnutím a vzniknutou škodou. V danom prípade podľa názoru žalovaného chýba základná podmienka, a to existencia nezákonného rozhodnutia. Taktiež tvrdil, že nie je splnená ani podmienka príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a vznikom škody. Ani samotný trestný súd, nepovažoval vznesenie obvinenia žalobcovi za nezákonné, naopak vo veci konal, obžalobu v rámci preskúmania obžaloby neodmietol, vec prokurátorovi nevrátil, trestné stíhanie nezastavil, ani neprijal iné rozhodnutie predpokladané v ustanoveniach v § 241 Trestného poriadku. Z uvedeného dôvodu je zrejmé, že priama príčinná súvislosť medzi vznesením obvinenia a vznikom škody v podobe trov obhajoby, ktoré vznikli po preskúmaní obžaloby súdom, nie je vôbec daná, a teda i z tohto dôvodu žiadal žalobu zamietnuť. K samotnej výške náhrady škody pozostávajúcej z trov právneho zastúpenia uviedol, že sa k nej vyjadří po oboznámení s trestným spisom až na pojednávaní.

17. Dňa 4.11.2018 doručil vyjadrenie k vyjadreniu žalovaného žalobca (č.l. 82), v ktorom konštatoval, že rozhodnutie súdu o oslobodení spod obžaloby je takým rozhodnutím, ktorého právoplatnosťou trestné konanie voči trestne stíhanej a obžalovanej osobe končí. Jeho začiatkom je však práve vznesenie obvinenia sporným uznesením vyšetrovateľa, ktorým začal proces spôsobovania škody a bez existencie ktorého by nemohlo dôjsť k podaniu žaloby a súdnemu konaniu. Teda práve oslobodzovací rozsudok súdu svojím výrokom o oslobodení obžalovaného spod obžaloby súčasne ruší účinky uznesenia o vznesení obvinenia, a to napriek tomu, že výslovne neobsahuje výrok o jeho zrušení. Na základe týchto vyjadrení na podanej žalobe zotrval.

18. Súd následne vo veci nariadil pojednávanie na 13.2.2019, na ktorom vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu, za účasti jeho zástupcu a povereného zástupcu žalovaného. Právny zástupca žalobcu uviedol, že je presvedčený, že jeho nárok je oprávnený a preto žiada, aby súd jeho nároku, alebo návrhu vyhovel v plnom rozsahu a v prípade úspechu priznal trovy konania v rozsahu 100%. Na doplnenie žaloby a svojich vyjadrení k podaným vyjadreniam zo strany žalovaného chceme súdu predložiť do pozornosti rozsudok KS v Žiline sp. značka 9Co/235/2016 zo dňa 10.11.2016, v ktorom bolo riešené, bola riešená obdobná vec na tom istom skutkovom základe, teda v tom smere, že v rámci tohto rozsudku krajský súd sa vysporiadava v podstate aj tu prezentovanou procesnou obranou žalovaného pokiaľ ide o jeho oprávnenie, alebo legitimáciu konať za SR a tiež otázka hodnotenia základu uplatnenia nároku, a to postavenie uznesenia o vznesení obvinenia obvinenému, ktorý v podstate, ktoré v podstate je počiatkom trestného stíhania a ktoré bolo počiatkom toho, že žalobcovi vznikli náklady a výdavky, ktorých náhradu si uplatňuje v tomto konaní. Pokiaľ ide o rozsah úkonov, ktoré predstavujú,

alebo odmena za vykonanie ktorých predstavuje podstatu uplatneného nároku, navrhol vykonať dôkaz, oboznámenie trestným spisom Okresného súdu Žilina sp.zn. 3T/153/2011. Nakoľko žalovaná strana nenamietala výšku uplatnených trov, žalobca ju považoval za nesporné. Zástupca žalovaného na pojednávaní konštatoval, že zotrváva na svojom písomnom vyjadrení k žalobe zo dňa 28.08.2018 a navrhol žalobu zamietnuť v celom rozsahu. Citovaný zákon vymedzuje striktné a jednoznačné, aké rozhodnutie možno považovať za nezákonné. Nezákonným rozhodnutím je iba právoplatné rozhodnutie, ktoré bolo zrušené, alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom, čo sa v danom prípade nestalo. Žiadnym výkladom a vôbec už nie extenzívne nemožno reštriktívne formulovaný zákon vykladať v prospech žalobcu. Zákon teda stojí na prísnej absolútnej objektívnej zodpovednosti štátu za spôsobenú škodu, preto by rozširovanie skutkových podstát, ktoré sú základom pre priznanie nároku na náhradu škody by bolo zásahom súdnej moci do tvorby práva, ktorá v právnom poriadku SR nie je zverená súdom ale zákonodarnej moci. Nesúhlasil s takzvaným extenzívnym výkladom zákona č. 514/2003 Zb. zákonov, ktoré ustálili súdu vo svojich rozhodnutiach, nakoľko popiera základný účel trestného konania a vytvára neprípustný nátlak súdnej moci na činnosť orgánov činných v trestnom konaní. Namietal aj výšku požadovanej náhrady účelne vynaložených trov konania, ktoré mali žalobcovi vzniknúť v trestnom konaní. V tejto súvislosti skutkovo nerozporoval skutočnosť, že sa obhajca na úkonoch uvedených vo vyčíslení trov trestného konania zúčastnil. Súd má v súlade s ustanovením § 18 zákona 514/2003 Zb. zákonov priznať náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie. Žalovanému nie sú známe také prílohy žaloby, z ktorých by bola preukázaná realizácia porady s klientom zo dňa 03.02.2011, 06.12.2012 a 20.05. 2013. V tejto súvislosti poukázal na to, že porada s klientom je účelná len v tom prípade, ak na jej podklade je následne realizovaný nejaký procesný úkon v prospech klienta, ktorá otázka je však v danej veci sporná a namietam teda aj potrebnosť porad. Vo vzťahu k porade zo dňa 20.05. 2013 je táto skutočnosť markantná, nakoľko najbližší procesný úkon bol realizovaný až 01.10. 2013. Navyiac v tejto súvislosti mali vzniknúť žalobcovi podľa jeho tvrdenia trovy cestovného a za náhradu času. Žalobca však nepreukázal s výnimkou svojich tvrdení ani nárok na cestovné, parkované, ani nárok na náhradu za stratu času. Vyúčtovanie trov konania takýmto dôkazom nie je. Na záver poukázal na to, že žalobca si uplatňuje nárok na príslušenstvo pohľadávky, úrok z omeškania v nezákonnej výške a od nesprávneho dňa. Súd následne vykonal dokazovanie oboznámením s listinnými dôkazmi nachádzajúcimi sa v spise a dospel k nasledovným zisteniam, pričom vec posúdil podľa nižšie citovaných zákonných ustanovení:

19. Podľa ust. § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

20. Podľa ust. § 6 ods. 1 citovaného zákona, ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

21. Podľa § 15 ods. 1 citovaného zákona, nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len „žiadosť“) s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

22. Podľa § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr.

23. Podľa ust. § 17 ods. 1 citovaného zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak.

24. Podľa § 18 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo rozhodnutie o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutie o väzbe, zatknutí a inom pozbavení osobnej slobody alebo vykonané zadržanie a v konaní, v ktorom bolo rozhodnutie zrušené alebo bolo trestné stíhanie zastavené, alebo v ktorom bola vec postúpená inému orgánu.

25. Podľa § 18 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z. súčasťou trov konania sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Súčasťou trov konania nie sú náklady na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody pred príslušným orgánom.

26. Z vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva PZ Žilina - okolie, č.j. ČVS: ORP-2663/ZO-ZA-2010 zo dňa 24.11.2010 bolo žalobcovi podľa § 206 ods. 1 Tr. poriadku v spojení s opravným uznesením zo dňa 15.1.2011 podľa § 174 ods. 1 Tr. poriadku vznesené obvinenie pre prečin neoprávneného zásadu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2 Trestného zákona. Proti uzneseniu o vznesení obvinenia žalobca dňa 6.4.2011 pri svojej výpovedi podal ústne do zápisnice o výsluchu obvineného sťažnosť. Po skončení vyšetrovania podal prokurátor Okresnej prokuratúry v Žiline voči žalobcovi obžalobu pod sp.zn. 1Pv 1107/10-40 zo dňa 21.12.2011. Okresný súd pod sp.zn. 3T/153/2011-141 zo dňa 5.6.2012 voči žalobcovi vydal trestný rozkaz, proti ktorému podal odpor jeho obhajca dňa 23.7.2012. Následne bolo vo veci nariadené hlavné pojednávanie, na ktorom súd rozhodol rozsudkom sp.zn. 3T/153/2011-261 zo dňa 1.10.2013, ktorým bol žalobca oslobodený spod obžaloby v zmysle § 285 písm. a) Tr. Poriadku, nakoľko nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný. Uvedený rozsudok sa stal právoplatným a vykonateľným dňa 1.10.2013.

27. Žalobca následne postupoval v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a požiadal Slovenskú republiku, zastúpenú orgánom - Ministerstvom spravodlivosti SR, o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody v zmysle § 15 ods. 1 citovaného zákona, čím splnil podmienku na samotné podanie žaloby vo veci v zmysle § 16 ods. 4 citovaného zákona. Žalobca o predbežné prerokovanie nároku požiadal listom zo dňa 6.6.2014 (č.l. 5), v ktorom si uplatnil celkovú výšku škody v sume 1.483,- Eur, t.j. zhodne ako v žalobe. Ministerstvo spravodlivosti SR listom zo dňa 13.6.2014 postúpilo žiadosť žalobcu Generálnej prokuratúre SR, nakoľko tá je v zmysle § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. orgánom oprávneným konať v danej veci v mene štátu. Postúpenie veci bolo zaslané žalobcovi na vedomie. O ďalšom postupe či vyrozumení vybavenia žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody žalobcu Generálna prokuratúra SR neoboznámila ani v zákonnej 6-mesačnej lehote vyplývajúcej z ustanovenia § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. Lehota na vybavenie žiadosti uplynula 6.12.2014, pričom žalobca podal žalobu na súd dňa 22.4.2015.

28. Pri vyhodnocovaní žalobcom uplatneného nároku na náhradu škody vyplývajúceho z nezákonného rozhodnutia v zmysle § 3 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z.z. sa súd zaoberal aj námietkou žalovaného, že v danom prípade uznesenie vyšetrovateľa o vznesení obvinenia či uznesenie prokurátora o zamietnutí sťažnosti nevykazuje znaky nezákonného rozhodnutia, ktorým má byť v zmysle žaloby. Súd pri posudzovaní žalobného nároku vychádzal aj z rozsudku NS SR sp. zn. 4 M Cdo 15/2009 a ním vyslovené názory, došlo k ustáleniu judikatúry a rozhodovania súdov. Podľa citovaného rozsudku: „Za ústavné konformný treba preto považovať výklad, podľa ktorého v prípade posudzovania zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú rozhodnutím o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia, zastavenie trestného stíhania, ak k takémuto rozhodnutiu došlo preto, že sa nenaplnil predpoklad o spáchaní trestného činu obvineným, má rovnaké dôsledky ako zrušenie uznesenia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia pre nezákonnosť.“ Právoplatnosťou rozhodnutia o zastavení trestného stíhania sa trestné konanie končí, to znamená, že zanikajú účinky rozhodnutia o začatí trestného stíhania a vznesení obvinenia. Zastavenie trestného stíhania znamená, že výsledky trestného (prípravného) konania ukazujú, že nejde o trestný čin, zároveň znamená, že podozrenie zo spáchania trestného činu sa nepotvrdilo a vyšla tak najavo nezákonnosť rozhodnutia o začatí trestného stíhania o vznesení obvinenia.

29. Ústavnoprávny základ nároku jednotlivca na náhradu škody v prípade trestného stíhania, ktoré bolo zastavené, treba hľadať nielen v ustanovení čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ale vo všeobecnej rovine predovšetkým v čl. 1 ods. 1 tohto základného zákona, teda v princípoch materiálneho právneho štátu. Ak má byť štát skutočne považovaný za materiálny právny štát, musí niesť objektívnu zodpovednosť za konanie svojich orgánov, ktorým priamo zasiahli do základných práv jednotlivca. Nemožno totiž prehliadnuť, že štát nemá slobodnú vôľu, ale je povinný striktno dodržiavať právo v jeho ideálnej (škodu nepôsobiacej) interpretácii. Na jednej strane je povinnosťou orgánov činných v trestnom konaní vyšetrovať a stíhať trestnú činnosť, na druhej strane sa štát nemôže zbaviť zodpovednosti za postup týchto orgánov, ak sa ich postup ukáže ako mylný, zasahujúci do základných práv. V takejto situácii nie je rozhodné, ako orgány činné v trestnom konaní vyhodnotili pôvodné podozrenie, ale to, či sa ich podozrenie v trestnom konaní potvrdilo. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím a vedením trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsúdením je špecifickým prípadom zodpovednosti štátu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. účinného od 1. júla 2004 a rovnako aj podľa predtým platného zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len zákon č. 58/1969 Zb.) účinného do 30. júna 2004. Súdna judikatúra dôvodila, že zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym či nezákonným zásahom štátu proti občanovi (fyzickej osobe) bola odčinená. Systematickým a logickým extenzívnym výkladom dospela k záveru, že ak došlo k zastaveniu trestného stíhania alebo k oslobodeniu spod obžaloby, treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že občan čin nespáchal a že trestné stíhanie proti nemu nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím (porovnaj rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky z 23. februára 1990 sp.zn. 1 Cz 6/90 publikovaný pod č. 35 v Zbierke súdnych rozhodnutí a stanovísk, ročník 1991 a rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. júna 1993 sp.zn. 1 Cdo 53/93 publikovaný pod č. 70 v Zbierke rozhodnutí a stanovísk súdov Slovenskej republiky ročník 1994). Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania. Tieto závery prijaté v čase platnosti zákona č. 58/1969 Zb. sú napriek zmene právnej úpravy stále použiteľné. Rovnaký právny názor dovolací súd zaujal aj v rozhodnutí z 30. novembra 2009 sp.zn. 4 Cdo 183/2009.

30. Súd poukazuje na ustálenú súdnu prax (rozsudok NS SR zo dňa 30.03.2011, sp.zn. 3Cdo 194/2010). V súlade s ustálenou súdnou praxou zodpovedá štát aj za škodu spôsobenú začatím (vedením) trestného stíhania, ktoré neskončilo právoplatným odsudzujúcim rozhodnutím trestného súdu. Táto zásada bola vyjadrená už vo viacerých skorších rozhodnutiach, ktoré sa týkali náhrady škody spôsobenej štátnym orgánom v zmysle zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom (ďalej len „zákon č. 58/1969 Zb.“). Rozhodovanie súdov podľa tohto zákona sa ustálilo medzi iným na názore, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol oslobodený spod obžaloby, má podľa § 1 až § 4 zákona č. 58/1969 Zb. zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia (R 35/1991). Na to nadviazal záver, že ten, proti komu bolo trestné stíhanie zastavené, alebo ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má pri splnení ďalších zákonných predpokladov zásadne právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy nutnej obhajoby (viď bližšie R 70/1994). Na podstate týchto právnych záverov, ku ktorým sa dospelo vo vzťahu k prípadom škôd vzniknutých za účinnosti zákona č. 58/1969 Zb., zotrúva súdna prax aj po prijatí zákona č. 514/2003 Z.z.. Zákon č. 514/3003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Preto neobstojí ani argumentácia žalovaného, že v tomto prípade neexistuje nezákonné rozhodnutie, teda nezákonným rozhodnutím nie je uznesenie o vznesení obvinenia, či uznesenie o zamietnutí sťažnosti voči uzneseniu o vznesení obvinenia. K uvedenému tvrdeniu žalovaného súd poznamenáva, že zákon č. 514/3003 Z.z. zakladá objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorej sa nemôže zbaviť. Neposudzuje sa teda správnosť rozhodnutia jeho orgánu z hľadiska, či pri rozhodovaní porušil právnu povinnosť a škodu zaviniel. Rozhodujúcim kritériom zákonosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania.

31. Pre úplnosť súd poznamenáva, že v danej veci bolo v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 2/2018 pod publikačným č. 17 uverejnené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28. apríla 2016 spis. zn. 6 Cdo 402/2015, v ktorom Najvyšší súd SR k problematike konštatoval,

že: „Aj v prípade, ak nárok na náhradu nákladov vynaložených poškodeným (obvineným) na jeho obhajobu v trestnom konaní, v ktorom bol spod obžaloby oslobodený alebo trestné stíhanie voči nemu bolo zastavené, bol uplatnený podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, súd môže priznať len náhradu účelne vynaložených trov, výška ktorých zodpovedá tarifnej odmene advokáta určenej osobitným právnym predpisom účinným v čase robenia úkonov.“

32. Z uvedených právnych záverov súd vychádzal aj pri priznaní náhrady škody vyplývajúcej z nezákonného rozhodnutia tak, ako žiadal žalobca a žalobný nárok žalobcu považoval v základe za odôvodnený.

33. Súd sa stotožnil s vyjadreným názorom žalobcu na účelnosť obhajoby v uvedených trestných konaniach. Právo na obhajobu je zakotvené v čl. 50 ods. 3 ústavy a čl. 40 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. Právo na obhajobu upravuje aj čl. 6 ods. 3 písm. b) a c) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Podstatou práva na obhajobu je zabezpečiť obhajovanie práv obvineného tak, aby v konaní boli objasnené aj všetky skutočnosti svedčiace v prospech obvineného a aby sa na ne v konaní a pri rozhodovaní prihliadalo, t. j., najmä aby nevinná osoba nebola odsúdená a páchatel' bol odsúdený len za to, čo spáchal. Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a orgánmi činnými v trestnom konaní na druhej strane, keďže tieto disponujú značnými personálnymi a materiálnymi prostriedkami pre svoju činnosť v trestnom konaní. Odraz v práve na obhajobu je daný aj tým, že štát pri určitej výške trestu alebo určitých subjektoch trestného činu stanovuje povinnosť obhajoby. Preto žalobca využil svoje právo zakotvené jednak v Ústave SR ako aj medzinárodných dohovoroch a zvolil si vo vyššie uvedenej trestnej veci svojho obhajcu, aby ich zastupoval a obhajoval. V súvislosti s obhajobou má preto v zmysle § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu účelne vynaložených nákladov pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia spolu so zákonným úrokom z omeškania odo dňa oznámenia o tom, že nárok na náhradu škody nebude uspokojený. Zodpovednosti sa žalovaný nemôže zbaviť, lebo prokurátor nezrušil uznesenie o vznesení obvinenia a podal na súde obžalobu. Z toho dôvodu je zodpovedným orgánom, ktorý koná za štát Generálna prokuratúra. Z dôvodu objektívnej zodpovednosti za výsledok trestného konania sa celé trestné stíhanie proti žalobcovi považuje za nezákonné.

34. Pri rozhodovaní o samotnej výške nároku žalobcu súd vychádzal z § 17 a 18 zákona č. 514/2003 Z.z. a z vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a preskúmal žalobcom uplatnené právo na náhradu trov konania a zistil nasledovné skutočnosti:

35. Podľa § 12 ods. 3 písm. a) vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb, „Pri obhajobe v trestnom konaní je základnou sadzbou tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby, ak ide o trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody, ktorého horná hranica neprevyšuje päť rokov, jedna dvanásťtina výpočtového základu.“

36. Podľa § 1 ods. 3 vyhl. č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytnutie právnych služieb, „Výpočtovým základom na účely tejto vyhlášky je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok predchádzajúceho kalendárneho roka.“

37. Tarifná hodnota úkonu právnej služby pri zastupovaní v úkonoch trestného konania vo veci sp.zn. 3T/153/2011 voči žalobcovi ako obžalovanému pre prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru podľa § 218 ods. 2 Trestného zákona určená podľa § 12 ods. 3 písm. a/ vyhl. č. 655/2004 Z.z. je vo výške 1/12 výpočtového základu, nakoľko horná hranica trestu neprevyšuje 5 rokov. Úkony boli vykonané v roku 2011 až 2013, pričom hodnota výpočtového základu v roku 2011 bola hodnota jedného úkonu právnej služby vo výške 61,75 Eur a režijný paušál vo výške 7,41 Eur, za úkony v roku 2012 bola hodnota jedného úkonu právnej služby vo výške 63,58 Eur a režijný paušál vo výške 7,63 Eur, za úkony v roku 2013 bola hodnota jedného úkonu právnej služby vo výške 65,08 Eur a režijný paušál vo výške 7,81 Eur.

38. Súd porovnaním vyčíslených a uplatnených nárokov žalobcu zistil, že právny zástupca žalobcu účelne vykonal v trestnom konaní, t.j. v konaní pred súdom, nasledovné úkony právnej služby v trestnom konaní:

1/ Účasť na vyšetrovacích úkonoch dňa 6.4.2011 na OR PZ ZA:
- výsluch obv. Ďuriš od 13:10 do 13:30 hod. (20 min.), (§ 14 ods. 1 písm. c/, § 12 ods. 3 písm. a/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase:
- výsluch poškodeného Ing. Ján Radena od 14:40 do 15:25 hod. (45 min.)
Spolu 1 hod. 5 min.....2 x 61,75.....123,50 €
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky).....2 x 7,41.....14,82 €

2/ Účasť na vyšetrovacích úkonoch dňa 18.4.2011 na OR PZ ZA:
- výsluch svedka Prítela od 9:10 hod. do 9:15 hod. (5 min), (§ 14 ods. 1 písm. c/, § 12 ods. 3 písm. a/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase:
- výsluch svedka Bytčanka od 9:25 do 9:35 hod. (10 min.)
Spolu 15 min.....1 x 61,75.....61,75 €
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky).....1 x 7,41.....7,41 €

3/ Účasť na vyšetrovacích úkonoch dňa 23.5.2011 na OR PZ ZA:
- výsluch svedka Páleníka od 18:25 hod. do 18:45 hod. (20 min), (§ 14 ods. 1 písm. c/, § 12 ods. 3 písm. a/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase:
- výsluch svedka Majtána od 18:50 do 19:00 hod. (10 min.)
Spolu 30 min.....1 x 61,75.....61,75 €
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky).....1 x 7,41.....7,41 €

4/ Oboznámenie sa s výsledkami vyšetrovania na OR PZ ZA dňa 30.5.2011 od 13:00 do 14:00 hod. (60 min.) (§ 14 ods. 1 písm. c/, § 12 ods. 3 písm. a/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase:.....61,75 €
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky).....7,41 €

5/ Podanie vo veci samej - odpor proti trestnému rozkazu zo dňa 23.7.2012 (§ 14 ods. 1 písm. b/, § 12 ods. 3 písm. a/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom čase).....63,58 €
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky).....7,63 €

6/ Účasť na hlavnom pojednávaní dňa 16.10.2012 od 8:30 do 11:55, t.j. 3 hod. 25 min. (§ 14 ods. 1 písm. c/, § 12 ods. 3 písm. a/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. účinnej v rozhodnom čase).....2 x 63,58.....127,16 €
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky).....1 x 7,63.....7,63 €

7/ Účasť na hlavnom pojednávaní dňa 10.12.2012 od 8:30 do 11:25, t.j. 2 hod. 55 min. (§ 14 ods. 1 písm. c/, § 12 ods. 3 písm. a/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. účinnej v rozhodnom čase).....2 x 63,58.....127,16 €
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky).....1 x 7,63.....7,63 €

8/ Účasť na hlavnom pojednávaní dňa 28.1.2013 od 8:30 do 11:35, t.j. 3 hod. 5 min. (§ 14 ods. 1 písm. c/, § 12 ods. 3 písm. a/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. účinnej v rozhodnom čase).....2 x 65,08.....130,16 €
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky).....1 x 7,81.....7,81 €

9/ Účasť na hlavnom pojednávaní dňa 9.4.2013 od 8:30 do 10:15, t.j. 1 hod. 45 min. (§ 14 ods. 1 písm. c/, § 12 ods. 3 písm. a/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. účinnej v rozhodnom čase).....1 x 65,08.....65,08 €
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky).....1 x 7,81.....7,81 €

10/ Účasť na hlavnom pojednávaní dňa 1.10.2013 od 8:54 do 10:20, od 10:35 do 10:40, t.j. 1 hod. 31 min. (§ 14 ods. 1 písm. c/, § 12 ods. 3 písm. a/ vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z. účinnej v rozhodnom čase).....1 x 65,08.....65,08 €
- režijný paušál (§ 16 ods. 3 vyhlášky).....1 x 7,81.....7,81 €

Spolu trovy právneho zastúpenia	970,34 EUR
DPH 20%	190,07 EUR
SPOLU TROVY S DPH	1.164,41 EUR

39. Súd účelnosť vynaložených trov a ich preukázanie posúdil podľa uvedených ustanovení vyhlášky č. 655/2004 Z.z.:

40. Podľa § 14 ods. 1 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. účinnej v rozhodnom čase odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby: prevzatie a príprava zastúpenia alebo obhajoby vrátane prvej porady s klientom.

41. Podľa § 14 ods. 1 písm. c) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase odmena vo výške základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za tieto úkony právnej služby: účasť pri vyšetrovacích úkonoch, pri oboznámení sa s výsledkami vyšetrovania, vyhľadávania alebo za konanie pred súdom alebo iným orgánom, 4) pri konaní o dohode o vine a treste, pri konaní o zmieri, a to za každé začaté dve hodiny bez ohľadu na počet týchto za sebou nadväzujúcich úkonov vykonaných počas dvoch hodín, ak úkon alebo na seba nadväzujúce úkony trvajú viac ako štyri hodiny, patrí odmena za každé dve skončené hodiny.

42. Podľa § 14 ods. 2 písm. a) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase odmena vo výške dvoch tretín základnej sadzby tarifnej odmeny patrí za každý z týchto úkonov právnej služby: ďalšia porada alebo rokovanie s klientom za každú skončenú hodinu; dĺžka trvania porady alebo rokovania s klientom, ktorý je vo väzbe alebo vo výkone trestu odnatie slobody, sa preukazuje potvrdením príslušného ústavu na výkon väzby alebo ústavu na výkon trestu odnatie slobody,

43. Podľa § 15 ods. 1 písm. a) a b) vyhlášky č. 655/2004 Z.z. v znení účinnom v rozhodnom čase advokát má popri nároku na odmenu aj nárok
a) na náhradu hotových výdavkov účelne a preukázateľne vynaložených v súvislosti s poskytovaním právnych služieb, najmä na súdne poplatky a iné poplatky, cestovné a telekomunikačné výdavky a výdavky za znalecké posudky, preklady a odpisy,
b) na náhradu za stratu času.

44. Podľa § 16 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. od klienta možno požadovať na náhradu výdavkov na miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné sumu vo výške jednej stotiny výpočtového základu za každý úkon právnej služby. Túto sumu môže advokát požadovať aj vtedy, ak sa na jej náhrade s klientom osobitne nedohodol.

45. Podľa § 17 ods. 1 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. pri úkonoch právnej služby vykonávaných v mieste, ktoré nie je sídlom advokáta, za čas strávený cestou do tohto miesta a späť patrí advokátovi náhrada za stratu času vo výške jednej šesťdesiatiny výpočtového základu za každú aj začatú polhodinu.

46. Na obhajobu žalobcu boli v zmysle uvedeného účelne vynaložené trovy trestného konania spolu vo výške 1.164,41 Eur vrátane DPH 20%, nakoľko právny zástupca žalobcu je platiteľom dane z pridanej hodnoty, čo súdu adekvátne zdokladoval. Súd nepriznal výšku uplatnenej náhrady škody titulom vzniknutých trov právneho zastúpenia v celkovej uplatnenej výške, t.j. nepriznal odmenu spolu s režijným paušálom za prvý uplatnený úkon, a to prevzatie a príprava vrátane prvej porady s klientom dňa 3.2.2011, nakoľko žalobca nepreukázal súdu realizáciu prvej porady s klientom, ktorá je neoddeliteľnou súčasťou tohto úkonu. Ďalej súd nepriznal dvojnásobok režijných paušálov pri úkonoch označených ako účasť na hlavnom pojednávaní dňa 16.10.2012, účasť na hlavnom pojednávaní dňa 10.12.2012, účasť na hlavnom pojednávaní dňa 28.1.2013. Nepriznanie duplicitne vyčíslovaných režijných paušálov súd odôvodňuje tým, že uvedené úkony možno považovať iba za jeden úkon, nakoľko v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky Rt 38/2004, režijný paušál patrí ku každému úkonu právnej pomoci, ak ale úkony právnej služby vykoná obhajca v jeden deň, na rovnakom mieste a v bezprostrednej časovej nadväznosti, považujú sa takto vykonané úkony na účely priznania režijného paušálu za jeden úkon. K zhodnému názoru dospel Najvyšší súd SR aj v uznesení sp.zn. 1Tošs 6/2008 zo dňa 17.4.2018, v ktorom konštatoval, že: „Obhajca preto má nárok za každý poskytnutý úkon právnej služby na režijný paušál podľa § 16 ods. 3 cit. vyhlášky. Ak sú úkony poskytnuté v jeden deň, na rovnakom mieste a v bezprostrednej časovej nadväznosti, považujú sa na účely priznania režijného paušálu za jeden úkon. To znamená, že obhajcovi prináleží toľko režijných paušálov, koľko dní trvalo hlavné pojednávanie.“ Uvedené úkony boli preukázateľne vykonané v časovej nadväznosti, a tak vznikol obhajcovi žalobcu v trestnom konaní iba nárok na jeden režijný paušál za každý z týchto úkonov, nie na dva režijné paušály. Preto súd za rok 2011 považoval za odôvodnený nárok na päť režijných paušálov po 7,41 Eur, nie 6 ako si ich žalobca uplatnil. Za rok 2012 súd považoval za odôvodnený nárok na tri režijné paušály po 7,63 Eur, nie 6 ako si ich žalobca uplatnil. Za rok 2013 súd považoval za odôvodnený nárok na tri režijné paušály po 7,81 Eur, nie 5 ako si ich žalobca uplatnil.

47. Súd nepriznal nárok na porady s klientom realizované podľa vyúčtovania dňa 6.12.2012, dňa 20.5.2013. Realizáciu týchto porád žalobca súdu absolútne nepreukázal. Zároveň súd poznamenáva, že argumentácia právneho zástupcu žalobcu, že výšku uplatnenej škody spočívajúcu v trovách právneho

zastúpenia žalovaný nenamietal, neobstojí. Súd pri posudzovaní žalobného nároku musí vychádzať zo žalobcom tvrdených a preukázaných nárokov. V prípade, že žalobca v konaní nepreukázal svoj žalobný nárok, i keď len v dielčej časti, súd mu ho nemôže priznať. Zároveň súd poznamenáva, že pri posudzovaní špecifického nároku žalobcu na náhradu škody spočívajúcu v trovách právneho zastúpenia vynaložených na obhajobu v trestnom konaní, je právny zástupca povinný uvedené vyčísliť a preukázať v zmysle vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za právne služby. Súd preto musí skúmať správnosť uvedeného aj v zmysle uvedenej vyhlášky. S nepriznaním náhrady škody spojenej s týmito úkonmi súvisí aj nepriznanie režijných paušálov, ktoré s tým súvisia. Zároveň súd nepriznal ani náhradu za stratu času a cestovné do Trenčína, ktoré je spojené s realizáciou porady s klientom dňa 20.5.2013, ktorú žalobca súdu nepreukázal. Súd taktiež nepriznal žalobcovi nárok spočívajúci v parkovnom, ktoré si žalobca vyčíslil 3- krát po 4,- Eurá a 1-krát po 3,- eurá. Uvedený výdavok spojený s trovami obhajoby rovnako žalobca súdu nepreukázal.

48. Na základe vyššie uvedených skutočností súd nárok žalobcu na náhradu škody považoval za dôvodný a preukázaný iba vo výške 1.164,41 Eur. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol.

49. V žalobe si žalobca uplatnil aj nárok na zákonný úrok z omeškania, a to vo výške 9,15 % ročne z uplatnenej sumy 1.483,- Eur od 5.6.2014 do zaplatenia a nahradíť mu trovy konania. K uvedenému súd poznamenáva, že žalobca si preukázateľne uplatnil žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku sumu 1.483,- Eur dňa 6.6.2014. Uvedené vyplýva aj z vyjadrenia Ministerstva spravodlivosti SR zo dňa 13.6.2014, v ktorom žalobcovi oznamuje, že jeho žiadosť doručená v uvedený deň bol postúpená príslušnému orgánu, t.j. Generálnej prokuratúre SR (č.l. 6). Nakoľko žiadosť o predbežné prerokovanie nároku žalobcu nebola vybavená v zmysle § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z., t.j. príslušný orgán nárok na náhradu škody neuspokojil do 6 mesiacov odo dňa prijatia žiadosti, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. V zmysle citovaného ustanovenia si môže uplatniť nárok v rozsahu, ktorý bol predbežne prerokovaný a má tiež nárok na úrok z omeškania, pričom lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovanie nároku. V uvedenom prípade príslušný orgán neoznámil v 6-mesačnej lehote, že neuspokojí nárok žalobcu, pričom 6-mesačná lehota uplynula dňa 6.12.2014. Nasledujúci deň sa tak dostal do omeškania, t.j. úrok z omeškania možno žiadať a priznať až od 7.12.2014.

50. Podľa § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ak ide o omeškanie s plnením peňažného dlhu, má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania, ak nie je podľa tohto zákona povinný platiť poplatok z omeškania; výšku úrokov z omeškania a poplatku z omeškania ustanovuje vykonávací predpis.

51. Podľa § 3 nariadenia Vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka v znení nariadenia Vlády SR č. 20/2013 Z. z. účinnom od 01.01.2015, ak záväzkový vzťah vznikol po 01.02.2013, výška úrokov z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu.

52. Nakoľko výška úrokovej sadzby bola v rozhodnom čase vo výške 5.05 % ročne (uvedená skutočnosť je súdu známa z jeho činnosti), súd priznal žalobcovi nárok na úrok z omeškania vo výške 5.05 % ročne z priznanej sumy, t.j. zo sumy 1.164,41 Eur od 7.12.2014 do zaplatenia. Vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol.

53. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

54. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

55. Súd o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku, teda podľa úspešnosti žalobcu v konaní. Predmetom konania bolo zaplatenie sumy 1.483,- EUR s úrokom z omeškania. Súd žalobcovi priznal sumu 1.164,41 EUR s úrokom z omeškania. Procesný úspech žalobcu je teda vo výške 78,52 % (1.164,41 EUR/ 1.483,- EUR x 100%). Procesný úspech žalovaného je vo výške 318,59 EUR. Vzhľadom k predmetu konania je to 21,48 % (EUR 318,59 / 1.483,

+ EUR x 100%). Čistý procesný úspech žalobcu s prihliadnutím na jeho procesný neúspech je vo výške 57,04 % (78,52 % - 318,59 %). Preto je žalovaný povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 57,04 %. O výške náhrady trov rozhodne súdu po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 1 CSP odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 2 CSP podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva.

Podľa ustanovenia § 125 ods. 3 CSP odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Podľa ustanovenia § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa ustanovenia § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.